

Puolanvinttikoirra

Chart polski

Rotumääritelmän kommentit

Teksti *Klub Charta Polskiego*
Suomennos *Lea Hämäläinen*
2015

Alkuperämaa: Puola

(Hyväksytty: FCI 1.10.1999, käännös SKL-FKK 4.10.2000)

KÄYTTÖTARKOITUS: Jäniksen, ketun, metsäkauriin ja trapin lisäksi myös suden metsästyksen käytettävä koira.

Puolanvinttikoiria on hyvin vanha metsästyskoirarotu. Puolassa vinttikoirilla metsästys on kautta aikojen ollut arvostettu ajanviette kuninkaitten kartanoissa, vallassäädyn asuinpaikoilla sekä aatelin keskuudessa. *Stanislaw Witkiewicz* kirjoittaa siitä näin:

"Vinttikoirilla metsästys on ollut yksi rakkaimmista huveistamme. Siinä on erikoislaatuista viehätystä ja yhteys puolalaiseen mielenlaatuun ... tätä emme ole oppineet keneltäkään, sillä se on sisällöltään ja muodoltaan puolalainen asia, maaperämme ja sielumme täyttävä sisin olemus."

Puolanvinttikoirat olivat siis tyypillisiä käyttökoiria - intohimoisena metsästyksen harrastajana puolalainen aatelisto kasvatti niitä paljon, mutta jalostusvalinta suoritettiin yksinomaan käyttöominaisuuksien perusteella.

"Vähemmän tulee kiinnittää huomiota ulkomuodon kauneuteen ja sitäkin enemmän ajonopeuteen ja saalistustaitoon, eli taitavuuteen saaliiseen tartuttaessa",

neuvoi 1800-luvun metsästäjä ja kasvattaja kreivi *Alexander Ubysz*. Käyttötarkoitus on siis pääasiallisesti vaikuttanut puolanvinttikoiran ulkonäköön.

Hyvin tärkeää on säilyttää puolanvinttikoirissa liikkeissä sellainen rakenne, suhteet ja tasapaino, ettei kadoteta mitään niiden joustavuudesta. Kaunis ja terve puolanvinttikoiria on sellainen, joka minä hetkenä tahansa kykenisi syöksymään työhönsä pellolle

LYHYT HISTORIAOSUUS: Tiedetään, että puolanvinttikoiria on ollut Puolassa 1200-luvulta lähtien; rotu polveutuu luultavasti salukin tyyppisistä aasialaisista vinttikoirista. Venäläinen kirjailija Sabanejev väittää, että puolanvinttikoiria olisi englanninvinttikoiran ja venäjänvinttikoiran risteytyksen tulos. Tämä on mahdotonta, sillä venäjänvinttikoiria oli tuntematon ennen Iivana Julman hallituskautta 1500-luvulla. Puolanvinttikoiria on mainittu usein etenkin metsästystä koskevassa kirjallisuudessa. Koiria esittävät piirroukset ja maalaukset ovat hyvin yhdenmukaiset. Koirien samankaltainen yleisvaikutelma niissä todistaa, että risteytyksistä huolimatta puolanvinttikoiran alkuperäinen ulkonäkö on säilynyt muuttumattomana 1800-luvun lopulle asti.

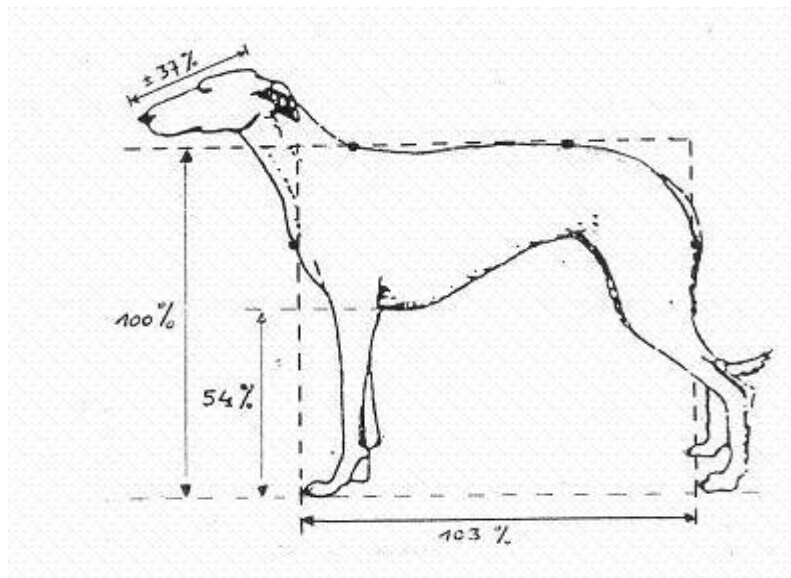
YLEISVAIKUTELMA: Suurikokoinen, voimakas ja lihaksikas, selvästi voimakkaampi ja äärioviiltaan karkeampi kuin muut lyhytkarvaiset vinttikoirat, ei kuitenkaan raskas eikä lymfaattinen. Muistuttaa esi-isäänsä, aasialaista vinttikoiraa. Vahva rakenne ja tiivis runko, selvästi näkyvissä oleva lihaksisto ja voimakkaat leuat todistavat, että puolanvinttikoiria on käytetty metsästyksen kotimaansa vaativissa ilmasto-olosuhteissa. Tärkeä osa puolanvinttikoiran yleisvaikutelmaa ovat ilmeikkäät silmät, joiden katse on eloisa ja terävä.

Puolanvinttikoiran yleisvaikutelmassa tärkeää on, että koira luo mielikuvan työskentelevästä eläimestä: sen tulee olla voimakas, hyvin lihaksikas ja vahvaluustoinen. Puolanvinttikoiraa ei saa olla siro. Muistamme, että sen avulla muinoin metsästettiin jopa sutta ja kaurista. Sen tulee kuitenkin olla nopea ja ketterä vinttikoiraa ja niinpä ylen raskaat ja lymfaattiset yksilöt eivät ole suotavia, kuten eivät myöskään lihavat. Koiran tulee selvästi antaa mielikuva esi-isistään alkukantaisista aasialaisista vinttikoirista. Niihin verrattuna puolanvinttikoiraa on ikään kuin kehittynyt ja vahvistunut, mutta säilyttänyt esi-isänsä rakenteen harmonian. Puolanvinttikoirassa on nähtävissä eri sukupuolten rakenteen erilaisuus: narttujen tulee olla sirompia ja pienempiä kuin urokset. Kannattaa korostaa tärkeimpiä seikkoja: puolanvinttikoiraa on kookas, vahvaluustoinen ja ruumiinrakenteeltaan tiivis. Se on voimakas ja lihaksikas, olemukseltaan vähemmän hienopiirteinen kuin muut lyhytkarvaiset vinttikoirat (erityisesti uros) - mutta jalo. Sillä on valpas terävä katse. Heikko, hento luusto, heikko lihaksisto, lymfaattisuus sekä raskas ruumiinrakenne ovat virheitä.

TÄRKEITÄ MITTASUHTEITA: Rungon pituuden suhteen säkäkorkeuteen tulisi olla 10,2 - 10,3 : 10.

Mittasuhteita arvioitaessa huomio tulee kiinnittää pään, kaulan, rungon ja raajojen pituuteen sekä rintakehän syvyyteen. Rotumääritelmän esittämät suhteet määritellään tarkasteltaessa seisovan koiran sivukuvaa. Rungon pituuden suhde säkäkorkeuteen on 102 - 105%, mikä tarkoittaa, että rungon pituus on hieman suurempi kuin säkäkorkeus. Koira voidaan kuvata neliömäiseksi. Koiran ei tule kuitenkaan olla liioitellun pitkä. Oikein rakentuneessa puolantivinttikoirassa kyynärpäiden etäisyys lattiasta on 54% koiran säkäkorkeudesta.

KÄYTTÄYTYMINEN / LUONNE: Puolanvinttikoiraa on omanarvontuntoinen, itsevarma, pidättyväinen ja rohkea. Ajaessaan riistaa se on nopea, hyvin taitava ja väsymätön. Sen reaktiot työskennellessä ovat nopeita ja rajuja.

Puolanvinttikoiraa on rohkea ja päättäväinen. Tuntemattomia kohtaan se käyttäytyy varautuneesti ja epäluuloisesti. Sen ei kuitenkaan tule olla pelokas eikä osoittaa tarpeetonta aggressiivisuutta. Se ajaa kaikkea pakenevaa oli se sitten lintu, paperinpala, tuulen lennättämä lehti tai myös toinen juokseva eläin. Se on erinomainen kumppani kotona ja kävelylenkeillä.

Näennäisen lauhkealla koiralla on kuitenkin korostuneen voimakas reviiritaju ja

suojeluvaisto. Se on älykäs ja oppivainen. Puolanvinttikoiran luonteen täytyy olla sovelias sen ikäikäiseen käyttötarkoitukseen eli metsästykseseen ja jopa suden ajoon. Se on näin ollen koira, joka kykenee nopeisiin, rajuihin reaktioihin.

Kaikkien vinttikoirien lailla sillä on erinomainen näköaisti, jota se mieluusti käyttää hyväkseen, mutta muista vinttikoirista poiketen tarpeen vaatiessa työskentelee myös hajuaistinsa avulla.

PÄÄ: Vahva, kuiva ja pitkä. Pään pituuden suhde säkäkorkeuteen on uroksilla 37 - 39 % ja nartuilla 36 - 38 %. Kuonon pituuden suhde kallon pituuteen on 1 : 1, mutta kuono voi olla hieman pitempi. Poskikaarien kohdalla pään leveyden suhde pään pituuteen on noin 38 %. Silmien edestä mitatun kuonon ympärysmittan suhteen pään pituuteen tulisi olla noin 80 %.

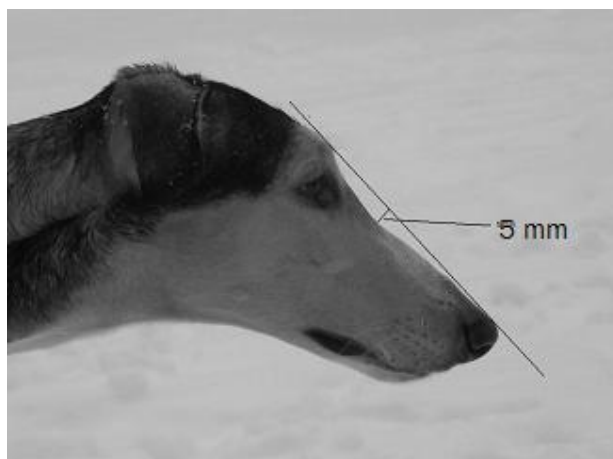
Puolanvinttikoiran pään tulee olla pitkä, melko kapea ja kuiva, sekä leukaluiden ja leukojen vahvat. Samoin kuin salukilla tai borzoilla esiintyy tyypillisten päiden kesken muutamia eroavuuksia. Tärkeätä on siis, että pää vastaisi kooltaan rungon kokoa ja että kuonon ja kallo-osan suhde säilyy. Virheellisiä ovat kapea kuono ja heikko alaleuka, kupera omenamainen kallo ja syvä otsaurre, voimakkaat posket, kuonoon verrattuna suhteettoman leveä kallo. Kokonaisuudessaan liian raskas ja lymfaattinen pää on myös virhe. Kuonon pituuden tulee olla sama kuin kallon pituuden, mutta hiukan pidempi kuono ei ole virhe. Silmät ovat melko suuret, mantelinmuotoiset, viistosti asettuneet.

KALLO-OSA: Kallon yläosan tulisi olla tasainen ja otsaurteen vähäinen, toivottu syvyys on noin 5 mm. Otsaluut ja kulmakaaret ovat hieman erottuvat. Kallon ja kuonon sivulinjojen tulisi sulautua huomaamattomasti toisiinsa.

Otsapenger, otsauurre ja kulmakaaret eivät ole selvästi erottuvat. Leveä, kupera, omenamainen kallo ja syvä otsauurre voimakkaaine kulmakaarineen ei ole tyypillinen. Päälaen tulee olla tasainen. Monitasoinen kallonmuoto on virheellinen. Tämä tarkoittaa sellaista kallon rakennetta, jossa tasainen mutta kapea holvi kulkee kallon leveämpien reunojen yli.

KIRSU: Väriltään musta tai tumma, suuri ja huulien etupuolelle työntävä.

Tyypillinen piirre on suuri kirsu, joka selvästi erottuu huulista. Puolanvinttikoiran pään kauneus piilee sen roomalaisessa profiilissa: kuonon kärki on kuonon selän linjaa alempana. Tärkeä seikka on kirsun, huulten ja silmänympärysten väri. Rotumääritelmän mukaan toivottava on musta väri, vaikka sinisellä tai hiekanvärisellä koiralla väri on karvapeitteen värin kanssa yhdenmukaisesti sininen tai hiekanvärinen. Virheeksi tulee katsoa vain pigmentittömät ja vaaleanpunaiset läiskät, jotka selvästi erottuvat muutoin tummasta kirsusta.

KUONO-OSA: Vahva ja vain hieman kirsua kohti kapeneva, ei terävältä vaikuttava vaan pikemminkin tylpempi kuin vinttikoirilla yleensä. Kirsu on mieluiten hieman kuononselkää alempana. Kuonon ja kallon ylälinjojen tulee olla hieman eri

suuntaiset.

Kallon ja kuonon ylälinjat ovat lähes yhdensuuntaiset, mutta kuitenkin hiveneriävät. Kuonon tulee olla voimakaslinjainen ja sivulinjojen lähes yhdensuuntaiset, eivät liian voimakkaasti kapenevat siten, että kuono vaikuttaisi terävältä. Leukojen tulee olla vahvat - varsinkaan alaleuka ei saa olla niin heikko, että se "katoaa" kuonon alle. Kapea kuono ja kapea, heikosti kehittynyt ja huonosti näkyvä alaleuka (mikä lisää vaikutelmaa riippuvista paksuista huulista - mitkä niin ikään ovat epätoivottavat) ovat virheelliset.

HUULET: Kauttaaltaan selväpiirteiset ja kuivat olematta liioitellut. Kuonon etuosassa ylähuuli voi muodostaa pienen poimun, joka peittää alahuulen pigmentoituneen reunan. Huulet eivät koskaan ole roikkuvat eivätkä peitä alaleukaa.

Huulet ovat kuivat, eivät kuitenkaan liioitellusti. Puolanvinttikoiran huulet ovat lihaisimmat, paksummat kuin englanninvinttikoiralla tai whippetillä. Ylähuuli peittää alahuulen pigmentoituneen reunan, mikä on selvästi havaittavissa kulmahampaan kohdalla. Hyväksyttäviä eivät kuitenkaan ole selvät poimut.

LEUAT/HAMPAAT/PURENTA: Leuat ja hampaat ovat vahvat. Leikkaava purenta, tasapurenta hyväksytään.

Tärkeätä vinttikoiran toimintakyvyn kannalta ovat kulmahampaat, joiden tulee olla pitkät ja voimakkaat ja siten sijoittuneet, että eivät vahingoita ientä tai kitalakea. Välihampaat ovat pienet ja väljästi asettuneet. P1 ja M3 puuttuminen ei ole virhe. Vähäinen määrä pienten välihampaiden puutoksia ei ole vakava virhe. Synnynnäinen etuhampaiden, kulmahampaiden, suurten välihampaiden ja poskihampaiden puuttuminen on hylkäävä

virhe.

SILMÄT: Tummat silmät ovat toivottavat. Iiriksen väri vaihtelee tummanruskeasta meripihkan väriseen karvapeitteen värin mukaisesti. Silmät ovat ilmeikkäät, melko suuret, hieman vinoasentoiset ja mantelinmuotoiset. Ilmeen tulee olla tyyppinen eli eloisa ja terävä.

Silmät ovat melko suuret, mantelinmuotoiset, hieman viistosti asettuneet. Virheellisiä ovat niin pienet kolmiomaiset kuin myös pyöreät silmäaukot, liian suuret tai suorastaan ulkonevat silmät. Puolanvinttikoiran silmät muistuttavat suuresti muodoltaan salukin silmiä. Kuitenkin puolanvinttikoiran silmien katse on huomattavasti läpitunkevampi ilmaisten kiinnostuksen ohella suurta varautuneisuutta. Ilme on tuskin lempeä tai mielistelevä. Iiriksen väri riippuu karvapeitteen väristä. Toivottavia ovat tummat silmät erityisesti tummaturkkisilla koirilla.

KORVAT: Keskikokoiset ja melko kapeat. Korvalebden rusto on suhteellisen pehmeä ja korvat vaikuttavat melko paksuilta. Korvat ovat kiinnittyneet silmien

tasolle ja eteenpäin vedettynä korvavalehden kärki ulottuu helposti silmän sisäkulmaan. Sallitut asennot ovat: taaksepäin taittuneet ja niskaa koskettavat, harjakaton muotoiset sekä tarkkaavaisella koiralla täysin pystyt tai kärjestään hieman eteenpäin taipuneet.

Puolanvinttikoiran korvat ovat melko suuret. Rusto on suhteellisen paksu, mutta ei kovin jäykkä. Verrattuna englanninvinttikoiran tai whippetin korvaan se on "mehevämpi" ja suurempi. Korvan kärkien tulee niitä eteenpäin vedettäessä ulottua vaivattomasti silmien sisänurkkaan. Puolanvinttikoiralla korvat ovat hieman alemmas sijoittuneet kuin englanninvinttikoiralla ja useimmilla vinttikoirilla, joilla rotumääritelmän mukaan vaaditaan ruusukorvat. Korvia koira voi pitää kolmessa asennossa: ensiksi koiran ollessa levossa korvat ovat taittuneet taaksepäin leväten kaulaa vasten koottuina. Tarkkaavaisella koiralla kaksi mahdollista korvien asentoa ovat harjakaton muotoinen, sekä kiihtyneellä koiralla täysin ylös nostetut tai kärjistään kevyesti eteen taipuneet. Virheellisiä ovat näin ollen kevyet korvat ja ohut hento rusto kuten englanninvinttikoiralla ja whippetillä samoin kuin myös liian suuret raskaat suorana pään sivulla riippuvat korvat. Virheellisiä ovat myös korvat, jotka ovat jopa kevyesti taittuneet mutta liian raskaat, jotta koira voisi kantaa niitä ruusumaisina.

KAULA: Pitkä, lihaksikas ja vahva; poikkileikkaukseltaan soikea ja säkälinjasta loivasti nouseva. Kaula on melko korkea-asentoinen. Lepoasennossa puolanvinttikoiran pää on hieman alempana kuin englanninvinttikoiralla.

Puolanvinttikoiran kaulan tulee olla pitkä ja lihaksikas leveten päästä rintakehää kohden siten, että kaulan linja kulkee huomaamattomasti heikosti erottuvan sään yli. Kaulan asento on matalampi kuin näyttelytyypin englanninvinttikoiralla, mutta korkeampi kuin venäjänvinttikoiralla. Pää ei tule siis kantaa niin korkealla kuin englanninvinttikoiraa, mutta ei myöskään niin matalalla kuin venäjänvinttikoiraa. Tavallinen virhe, joka muutoin esiintyy yhdessä liian jyrkän lantion kanssa on hirvenkaula. Tämä vaikutelma usein vahvistuu kun koira esitetään sopimattomalla tavalla siten, että esittäjä yrittää kaikin voimin pakottaa koira pitämään päätään hyvin korkealla, kun taas puolanvinttikoiralle normaali oikeanlainen pään asento on maltillisen korkea: kaula ojennetaan ylös mutta eteen.

RUNKO: Koiran seistessä vapaasti säkäkorkeuden tulee olla sama kuin korkeus lantion korkeimmalla kohdalla.

Puolanvinttikoiralla on kokoonsa nähden vähäinen massa ja virtaviivaiset muodot. Vapaasti seisovalla koiralla säkäkorkeus on sama kuin korkeus mitattuna sarvennaisten kohdalla. Yhtäläillä virheellinen on sarvennaisten kohdalla säkäkorkeutta suurempi korkeus kuin myös selvästi sitä pienempi. Epätyypillistä on takajalkojen väkinäinen liiallinen levittäminen taakse ja sivulle. Tästä seuraa, että koira vaikuttaa luonnottomalta.

YLÄLINJA: Rintakehän kohdalla suora ja lanteen kohdalla hieman kaareva. Nartuilla lähes suora lanneosan ylälinja ei ole virhe

Selän tulee rinnan kohdalla olla suora ja leveä ja lanteen kohdalla kohtuullisen kaareva laskeutuen sen jälkeen hännän tyveä kohti.

SÄKÄ: Vähäinen mutta erottuva.

Oikeanlainen puolanvinttikoiran säkä ei saa olla tasainen, muttei kuitenkaan liiaksi korostunut. Liian matala säkä ja kaulan linjan liian jyrkkä liittyminen rungon linjaan ei ole toivottavaa.

LANNE: Leveä ja lihaksikas.

Lanteen on oltava hyvin lihaksikas ja vahva. Aika usein tavattava epäsäännönmukaisuus on liian voimakkaasti kaareutunut lanneosa ja jopa selän rintarangan takimmainen osa. Nartulla ainakaan lähes suora lanneosa ei ole virhe, vaikka näin rakentuneet koirat ovat tavallisesti liian pitkiä.

LANTIO: Viisto, hieman laskeva, pitkä, lihaksikas ja leveä; sarvennaiset ovat etäällä toisistaan (etäisyys noin 12 - 14% säkäkorkeudesta).

Lantio ei saa olla liian jyrkkä, jottei oikeanlainen liikunta estyisi. Puolanvinttikoiraa on voimakas, nopea ja tehokas koira, siispä lantion tulee turvata niin voiman, nopeuden kuin tasapainonkin tuottaminen. Se on melko loiva, leveä, pitkä ja hyvin lihaksikas.

RINTAKEHÄ: Erittäin tilava ja syvä (ihanne on, että rintakehä ulottuu rintalastan kohdalla kyynärpäiden tasolle), edestä katsottuna kohtalaisen leveä. Kyljet ovat selvästi kaarevat, eivät tynnyrimäiset. Kylkiluut ovat pitkät, selkärankaan nähden viistot ja niiden tulisi olla taaksepäin kaareutuneet. Rintalasta on pitkä.

Rintakehän tehtävänä on luoda sprintterin toimintakyvyn vaatima tila sydämelle ja keuhkoille. Sen täytyy siis olla syvä, ja tilavuus saadaan aikaan viimeisten kylkiluiden kaarevuudella. Rintalastan tulee olla pitkä ja kylkiluiden myös pitkät ja kiinnittyä selkärankaan nähden viistosti. Tällainen kylkiluiden asento tekee mahdolliseksi rintakehän suuren tilavuuden. Kylkiluiden kohtisuora kiinnittyminen selkärankaan saa aikaan rintakehän tynnyrimäisen muodon, mikä vakavasti estäisi koiran työskentelyä. Matalia ja litteitä rintakehiä esiintyy, mikä toisinaan voi liittyä pennun sopimattomiin kasvuolosuhteisiin. Myös voidaan tavata yksilöitä, joilla on lyhyt rintalasta, eli alalinja on kuroutunut kuten azawakhilla. Tämä ei ole puolanvinttikoiralla oikein. Tällainen piirre tavallisesti liittyy liian suoriin lapoihin. Rintakehä on silloin kapea, eikä riittävän tilava. Rintalastan kärjen tulee näkyä olkanivelen etupuolella koiraa sivulta katsottaessa. Kuitenkaan puolanvinttikoiralla ei tule olla liian voimakkaasti kehittynyttä eturintaa.

ALALINJA JA VATSA: Vatsalinja on nouseva.

Puolanvinttikoiran vatsa on voimakkaasti ylöspäin vetäytynyt, mikä sallii lyhyen ja

tilavuudeltaan pienen ruuansulatuskanavan. Tämä soveltuu pienten korkeaenergisten ravintomäärien nauttimiseen. Rintakehän alalinja muodostuu pitkästä rintalastasta, joka ulottuu rungon puolta väliä pidemmälle.

HÄNTÄ: Hapsuinen, pitkä, tyvestään vahva, lepotilassa matala-asentoinen. Hännänpään tulee kaartua sirpinmuotoisena ylöspäin tai muodostaa täysi ympyrä. Koiran ollessa rauhallinen häntä voi joskus riippua suoraan alaspäin, mutta ei koskaan kuten lehmän häntä. Liikkeessä häntä voi nousta, hännän tyvi ei kuitenkaan saa nousta lanneta korkeammalle.

Levossa hännän asento on matala ja häntä voi olla jopa kokonaan maata kohden ojentunut. Liikkeessä häntä asettuu päättäväisesti korkeammalle, hännän pään tulee sirpin muotoisesti kiertyä ylöspäin tai muodostaa täysi ympyrä. Tärkeää on hännän tyviosan asento, se ei saa nousta selkälinjaa korkeammalle.

Aika yleinen on sellainen mielipide, että jopa hännän silmukan tulee aina olla lannelinjan alapuolella, kun taas puolanvinttikoiraa "hyvällä tuulella" ollessaan juuri usein kantaa hännän silmukkaa selkälinjan yläpuolella. Tässä on siksi kyse ainoastaan hännän tyviosan asennosta ja sen tulee muodostaa selkälinjan jatke. Tärkeää on, että häntä ei ole kääntynyt selän päälle tai sen tyviosaa noussut liian korkealle (kuten terrierin häntä). Ei ole myöskään virhe, että puolanvinttikoiraa tiettyinä aikoina täysin suoristaa häntänsä alas.

Tyypillinen piirre on myös hännän pidempi karvapeite. Pidemmän karvan hännän alapuolella, eli ns. harjan täytyy olla selvästi nähtävissä ja sen tulee olla melko tuuheaa ja jäykkää! Usein esiintyvä virhe on liian lyhyt (lähes näkymätön) harja, ajoittain se taas on liian pitkä ja pehmeä kuten venäjänvinttikoiralla.

RAAJAT

Puolanvinttikoiran raajojen tulee olla pitkät, kuivat, hyvin lihaksikkaat ja vahvaluustoiset - liioittelematta kuitenkaan viimeainittua ominaisuutta. Lihaksisto on selvästi kuivempaa kuin tyypillisellä sprintterillä. Leveiden ja lyhyiden lihassäikeiden muodostama lihaksisto ei ole sovelias puolanvinttikoiralle, koska sen tulee olla englanninvinttikoiraa kestävämpi ja ongelmitta selviytyä merkittävästi pidemmistä matkoista. Tästä johtuu puolanvinttikoiran "suonikkaampi" rakenne. Lihaksiston tulee kuitenkin olla hyvin selväpiirteinen. Etu- ja takaraajat eivät saa olla liian voimakkaasti kulmutuneita.

ETURAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Eturaajat ovat pitkät, kuivat, hyvin lihaksikkaat ja edestä katsottuna yhdensuuntaiset, eivät liian kaukana toisistaan.

OLKAVARRET: Pitkät; etäisyys kyynärpästä maahan suhteessa säkäkorkeuteen on noin 54 %. Koiran tulee olla tasapainoinen siten, ettei se vaikuta suhteettoman korkearaajaiselta.

VÄLIKÄMMENET: Hieman viistot.

KÄPÄLÄT: Soikeat; varpaat ovat tiiviisti yhdessä ja selvästi kaareutuneet.

Eturaajat ovat kuivat, hyvin lihaksikkaat etenkin lapojen alueella. Varpaat ovat tiiviit ja kerityt. Välikämmenet ja ranteet kyynärvarsiin nähden pikemminkin lyhyet. Takaraajojen työntövoiman aikaansaaman tarmokkaan ja rytmikkään ravin edellytyksenä ovat

olkanivelen kohdalla hyvin kultautuneet lavat. Lavan ja olkavarren välinen kulma ei saa olla liian tylppä, jotta eturaajat eivät olisi liian suorat.

Hyvin tärkeää on, että raajat ovat edestä katsoen suorat ja yhdensuuntaiset. Virhe on liian kapea eturaajojen asento samoin kuin myös liian leveästi erillään olevat eturaajat, toisistaan liian kaukana tai liian lähekkäin olevat lavat, sisään - tai ulospäin kiertyneet kädäpäät. Käpälien varpaiden tulee olla tiiviit ja kaareutuneet, eivät pitkät.

TAKARAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Takaraajat ovat pitkät, hyvin lihaksikkaat, melko hyvin kulmautuneet, hieman taka-asentoiset ja hieman toisistaan erillään, kuitenkin selvästi vähemmän kuin englanninvinttikoiralla. Takaa katsottuna raajojen tulee olla yhdensuuntaiset.

SÄÄRET: Pitkät.

KINTEREET: Vahvat.

KÄPÄLÄT: Soikeat ja hieman etukäpäliä pienemmät. Varpaat ovat hyvin kaareutuneet ja tiiviit.

Puolanvinttikoiran ei tule pitää takaraajojaan leveässä asennossa, eikä niitä tule myöskään levittää koiraa seisotettaessa. Koiran seistessä paikallaan takaraajojen tulee olla yhdensuuntaiset takaapäin katsottaessa. Ne ovat pitkät, vahvat ja hyvin lihaksikkaat, mutta viimeainittua ominaisuutta liioittelematta. Reisi ja sääri ovat pitkät

LIIKKEET: Sujuvat ja tarmokkaat; tarkoituksenmukaiset etu- ja takakulmaukset mahdollistavat raajan ojentumisen eteenpäin pitkään ja vapaaseen askellukseen sekä käynnissä että ravissa. Hitaasti liikkeessaan vinttikoirat voivat peitsata, mutta vauhdin kiihtyessä niiden tulee siirtyä normaaliin liikkeeseen. Takaraajojen liikkeet ovat rodun erityispiirre: ei ole virhe, jos takaraajat ovat hitaassa ravissa yksijälkiset.

Puolanvinttikoiran liikkeiden tulee olla energiset ja askeleen vetävä ja lennokka. Liikkuva koira luo samanaikaisesti voimakkaan ja keveän vaikutelman. Nopea laukka ja joutuissa ravi eturaajojen pitkin askelin yhdessä takaraajojen eteenpäin työntävän liikkeen kanssa muodostavat puolanvinttikoiran tyypilliset liikkeet.

Eturaajojen tulee liikkua yhdensuuntaisesti, mutta ei liian etäällä toisistaan. Tempon lisääntyessä raajat lähentyvät toisiaan, mutta eivät liiku ristiin.

Tyypillinen on takaraajojen liike ravissa. Raajojen ei tule liikkua yhdensuuntaisesti. Jäljet osuvat yhteen linjaan, mutta kuitenkin raajat eivät mene ristiin. Koira "kutoo", toisin sanoen tarkastellessamme koiran jättämiä jälkiä havaitsemme vasemman ja oikean takaraajan jäljen osuvan samaan linjaan toinen toisensa perään eikä vierekkäin. Virhe on leveät takaraajojen liikkeet ravissa.

NAHKA: Tiiviisti rungonmyötäinen ja joustava.

Nahka on suhteellisen ohut, joustava, kuiva ja tiiviisti ruumista myötäilevä. Suuri virhe on löysä riippuva kaulanahka ja liaksi kehittynyt ihonalainen kudos.

KARVA: Kimmoisan tuntuista ja melko karheaa, ei jäykkää muttei silkkistäkään. Karvan pituus rungossa vaihtelee, se voi olla pitempää sään päällä ja lyhyempää kyljissä. Rintalastan kohdalla ja raajoissa karvapeite on lyhintä. Vatsassa karvapeite on hienolaatuisempaa ja harvempaa. Pakaroissa ja hännän alapuolella koko pituudelta karva on pisintä ja silti myös karheaa muodostaen housut ja häntään harjan.

Puolanvinttikoiraa on lyhytkarvainen vinttikoiraa. Karvapeitteen täytyy antaa koiralle suojaa vaikeissa ilmasto-olosuhteissa. Se muodostuu kahdesta kerroksesta, nimittäin tuuheasta aluskarvasta (etenkin talvella) ja peitinkarvasta.

Karvan pituus ruumiin eri osissa vaihtelee, ja niinpä pää yhdessä korvien kanssa on hyvin lyhyen, melko pehmeän ja ihonmyötäisen karvan peittämä. Kaulassa karva on pidempää.

Rungossa karva on jäykkää ja pisintä se on säkän ja selän päällä. Se muuttuu lyhyemmäksi ja hienommaksi rungon sivuilla, kaikkein ohuimmaksi rintakehän ja vatsan alaosassa ja reiden sisäpinnalla. Raajoissa karva on lyhyttä ja ihonmyötäistä.

Hännässä on tuuhea ja suhteellisen jäykkä harja sekä reisien takaosassa housut.

Karvan tulee koko rungossa olla ihonmyötäistä ja suoraa, vaikka ajoittain selän ja säkän päällä, missä karva on pisintä se saattaa muodostaa keveitä laineita.

Virhe on aluskarvan puuttuminen sekä lyhyt, pehmeä tai pitkä ja silkkinen karva.

VÄRI: Kaikki värit ovat sallitut. Silmäluomien reunat ja kirsu ovat mustat tai tummat; kun karvapeite on vaaleampi ts. sininen tai hiekanvärinen, vastaavat värit ovat sininen ja hiekanvärinen.

Puolanvinttikoiran rotumääritelmän mukaisesti kaikki kesykoirilla tavattavat värit ovat sallittuja. Karvapeite voi olla täysiväristä tai väri voi olla liudentunut, vapaasti jakautunut ja vapaasti valkoisen kirjava.

Liudentuneiden turkinvärien (hiekanvärin ja sinisen sekä niiden vivahteiden) yhteydessä voi esiintyä liudentunut huulten reunojen, kirsun ja silmänympärysten väri sekä vaalea (meripihkanvärinen) iiris, ei kuitenkaan koskaan "kalansilmää" tai sinisiä silmiä. Lisäksi molempien silmien ja niiden ympärysten tulee olla samanväriset.

SÄKÄKORKEUS: Ihannesäkäkorkeus uroksilla 70 - 80 cm ja nartuilla 68 - 75 cm. Ihannetta suurempi koko on sallittu, kunhan tyypillinen rakenne säilyy. Rotumääritelmän antamaa ihannetta hieman pienempi koko ei kuitenkaan ole hylkäävä virhe, mikäli koira muutoin on moitteeton.

Puolanvinttikoirat ovat kookkaita koiria ja pääosin korkeudestaan johtuen ne luovat mahtavan vaikutelman. Huolimatta siitä, että narttujen säkäkorkeuden yläraja (75 cm) on suurempi kuin urosten säkäkorkeuden alaraja (70 cm) urokset ovat yleensä suurempia ja voimakkaampia.

Suuri väljyys rotumääritelmän säkäkorkeudessa sallii tietyn liikkumavaran näitä mittoja arvioitaessa. Kokoa arvosteltaessa ei tule unohtaa yleistä sopusuhtaisuutta, rungon ja raajojen keskinäistä tasapainoa eikä myöskään jaloutta. Ne ovat tälle vinttikoiralle tärkeimpiä ominaisuuksia.

Kaikilla vinttikoiraroduilla tavataan luonnollista taipumusta koon kasvuun, joten tässä korkeutta myös käsitellään evoluution luonnollisena osana.

Huonosti käy, mikäli jo muutamienkin yksilöiden koot laskevat rotumääritelmässä annettujen alapuolelle ja puolanvinttikoirat muuttuvat pienemmiksi, mikä useammin koskee narttuja kuin uroksia. Tällaista kehitystä tulee varoa. Tyypin säilyttämisen kannalta edullisimmalta näyttää sellaisten koirien järkevä käyttö, jotka ovat koon ylärajalla. Tämä

sanottuna sen ohella, että ehdottomasti tulee samanaikaisesti huomio kiinnittää myös rakenteen tasapainon ja hyvien liikkeiden säilymiseen.

Tuomareiden tulee kiinnittää huomiota siihen, että koon ylärajan ylittävät yksilöt säilyttävät rodulle ja sukupuolelle ominaiset tunnuspiirteensä (koskee ennen muuta narttuja, joiden tulee olla narttumaisia ja siis vaikutelmaltaan uroksia sirompia)

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellä mainituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen.

Yleisvaikutelma: Huomattavat poikkeamat rungon mittasuhteissa, hauras tai hento luusto, heikko lihaksisto tai lymfaattinen rakenne.

Luonne: Flegmaattisuus, liiallinen arkuus tai aiheeton aggressiivisuus.

Pää: Liian kupera otsa tai kuononselkä, liian selvästi erottuva otsauurre, liian voimakas otsapenger, pieni tai terävä kirsu; voimakkaasti kehittyneet huulet, heikot leuat, ala- ja yläpurenta sekä huomattavat hammaspuutokset (paitsi P1); ulkonevat silmät; litteästi pään sivuilla olevat korvat.

Kaula: Lyhyt, ohut, liioitellun pystyasentoinen (kuten italianvinttikoiralla) tai liioitellun matala-asentoinen (kuten venäjänvinttikoiralla).

Runko: Rintanikamista lähtien kaareva selkälinja tai liian kaareva lanneosa; litteä tai matala rintakehä; lyhyt rintalasta; niin takana sijaitseva rintalastan kärki, ettei se sivulta katsottuna näy lavan kärjen takaa.

Häntä: Kokonaan selän yläpuolelle tai sivulle kaartunut

Raajat: Pystyt lavat, ulko- tai sisäkierteiset kyynärpäät; ulkokierteiset käpälät, epämuodostuneet päkiät; liian niukat takaraajojen kulmaukset, pihtikinttuisuus, länkisäärisyys ja hajavarpaisuus.

Nahka: Paksu tai löysä, ei tarpeeksi joustava.

Karvapeite: Vaaleanpunaiset tai täplikkäät kirsu ja silmäluomien reunat; vaalentuneet kirsu ja silmäluomien reunat muilla kuin sinisillä ja hiekanvärisillä yksilöillä.

HYLKÄÄVÄT VIRHEET: Pienet silmät, kolmionmuotoiset silmäaukot.

Koiraa, jonka yleisvaikutelma selvästi poikkeaa rotumääritelmän kuvaamasta ei voida hyväksyä tyypilliseksi rotunsa edustajaksi.

Tyypin virheitä pidetään vakavimpina..

Lievät virheet:

- Liiksi kehittyneet huulet.
- Litteästi molemmin puolin päätä riippuvat korvat.

- Liian heikot raajojen kulmaukset.
- Kirsu tai silmäluomien reunat vaaleanpunaiset tai täplikkäät. Selvästi liudentunut silmäluomien reunojen ja kirsun väri muilla kuin sinisillä ja hiekanvärisillä koirilla.

Vakavat virheet:

- Selvästi poikkeava rungon pituuden ja säkäkorkeuden suhde.
- Hento, heikko luusto.
- Lihaksisto heikko, rakenne lymfaattinen.
- Liiksi esiin työntyvä etuosa.
- Selvästi korostunut otsapenger.
- Kevyt, terävä kuonon pää.
- Liian kupera kuononselkä.
- Heikot leuat, ala- tai yläpurenta, merkittävät hammaspuutokset (poikkeuksena P1)
- Ulkonevat silmät.
- Ohut, lyhyt kaula.
- Pään asento liian korkea tai liian matala.
- Ensimmäisistä kylkiluista lähtien kaareva selkä.
- Liian voimakkaasti kaareutunut lanne.
- Litteä, matala rintakehä, lyhyt rintalasta, rintalastan kärki sijaitsee siten, että sivulta katsoen se ei näy olkanivelen takaa.
- Häntä täysin selän päälle kiertynyt.
- Jyrkkä lantio.
- Sisä- tai ulkokierteiset kyynärpäät.
- Etukäpälät ulospäin kiertyneet.
- Asento, joka muistuttaa lehmää tai tynnyriä.
- Löysät kämmenet.
- Nahka paksu, löysä, ei tarpeeksi joustava

Hylkäävät virheet:

- Tarpeeton aggressiivisuus, liiallinen arkuus ja flegmaattisuus.
- Pienet kolmikulmaiset silmäaukot.

